

Balansestykke

Intervju Märith Aronsson 21.01.2022

Martine Linge och Ellen Grieg arbetar bägge två med natur som utgångspunkt, men med vitt skilda resultat. Martines verk hänger som oftast på vägg eller ligger på golv, och bildar ett slags språk av skulpturella tecken ihopsatta av en mängd olika material, medan Ellens verk oftast hänger från taket; stora organiska former av syntetiska vita tau med fläckar av starka färger. Det är som att befinna sig i idén om natur; under vatten bland färgsprakande maneter och samtidigt på en stig i skogen.

Konstnärerna blev sammanförda av Margrete Abelsen, som är utstillingsprodusent ved Trøndelag senter for samtidskunst, och på fredag öppnar deras utställning som heter både *Bevegelser i ulendt terreng* och *Kveil*. Under monteringen kommer jeg några timmar efter att Ellen anlänt. **Margrete** berättar:

Det finnes et fellesskap mellom Martine og Ellen, som forsterkes når de stiller ut sammen. Begge lar seg utfordre av materialene de bearbeider. Uttrykkene står i kontrast til hverandre, noe som fremhever styrkene deres; det å jobbe insisterende med noe over tid.

Vi har avtalt digitalt møte med Martine, som är i Oslo. När vi kopplar upp oss är det första gången på flera år som Ellen och hon ser varandra.

Ellen Grieg: Jeg husker første gang jeg møtte Martine. Det var under et Land Art prosjekt i Ny Hellesund på slutten av 1990-tallet. Hver dag satt hun på et svaberg og polerte en liten flekk. Høyre hånd gikk sakte rundt og rundt, og etterhvert ble flekken speilblank. Dette foregikk i flere uker. Det var så fint! Etter det har vi bare møttes tilfeldig. Til denne utstillingen har ikke Martine og jeg kommunisert sammen i det hele tatt, vi har kun snakket med Margrete i forbindelse med utvalg av verk. Forespørselen om å stille ut kom brått på, og vi hadde ikke mye tid til å forberede oss. Jeg har med tre verk, hvorav et er helt nytt.

Foto: Ellen Greig, Trøndelag Senter for Samtidskunst

Märit Aronsson: I utstillingstexten står det bland annat att något som ni har gemensamt är att ni bægge forskyver materialet. Kan ni säga mer om det?

Martine Linge: Ja, i det ligger det at vi forskyver et material fra den opprinnelige bruken av det. Som Ellen gjør med tauet, for eksempel. Jeg tenker ofte at jeg oversetter uttrykk fra et materiale til et annet. For eksempel i en støpeprosess, når jeg lager en skulptur i myk leire som blir oversatt til hard

bronse. Det er akkurat som når man oversetter språk; man mister noe i prosessen, og får noe annet i stedet. Det ligger en rar usikkerhet der, som jeg synes er tiltrekkende. Jeg blir ofte overrasket. I motsetning til Ellen som fordyper seg i et materiale over tid, så virrer jeg fra det ene materialet til det andre. Det tenker jeg er både en svakhet og en styrke. Det ligger mye språk og uttrykk i det å velge et materiale. Jeg bruker ufattelig mye tid på å vurdere hva som skal til for at skulpturen bærer det jeg ønsker at den skal bære.

Märit: Apropå det du säger om språk, så tycker jag man kan läsa dina verk som tecken, och med en fysisk bevegelse, nästan som när man läser en text från vänster till höger.

Martine: Det var fint sagt, jeg har ikke tenkt på det sånn før. Men når jeg monterer, gjerne på vegg, så jobber jeg mye med å få til en bevegelse i linjen av verket, en flyt, som skal fungere med rommet og med hvordan man leser verket. Utstillingen på TSSK er første gang jeg ikke monterer selv, så jeg er veldig spent på hvordan det blir.

Foto: Martine Linge, Mot jorden. F. Amalie Selvik/TSSK

Märit: Det blir ju ytterligare en oversettelse, kan man säga, när någon annan monterar dina verk.

Martine: Ja, ikke sant! Og du, Ellen, bruker jo et materiale som er tenkt ut for noe helt annet. Det er en type transformasjon.

Ellen: Vi bruker begge materialer som vi bearbeider og dermed blir noe annet. Jeg bruker kun et materiale, tau i nylon, av og til tvinnet men akkurat nå er det veldig stort og flettet. Strukturene i det materialet gir meg en slags idé til å bruke selve tvinningen og flettingen, men også å løse det opp og forvandle det slik at det forandrer uttrykk.

Märit: Vad är det då med materialet som är så lockande?

Ellen: Jeg har arbeidet med nylon helt siden jeg gikk på kunst- og håndverkskolen i Oslo. Det har flere egenskaper som jeg liker. Farge er veldig viktig for meg. Siden tauet er helt hvitt, kan jeg få hvilken som helst farge til å skinne. Det ville ikke fungert på et naturmaterial. Jeg jobber både med og mot materialet. Jeg bruker den industrielt lagede strukturen, men løser den også opp. Materialet krymper mye når jeg farger dem, og det gjør at spiralene beholder formen. Og så liker jeg at det er på grensen mellom å være ekkelt og vakkert.

Märit: För mig känns de väldigt symboliska, man kan dra många referenser till sjöfart etc, men är samtidigt väldigt konkreta, vilket understryks av titeln *Kveil*. Det är det det är, liksom.

Ellen: Jeg har en tendens til å snakke mye om teknikk og materiale, men egentlig handler det om naturfenomener. Som for eksempel livet på havbunnen, hvor det finnes levende organismer med selvlysende duvende tentakler. Gjennom installasjonene forstørrer jeg noe som er veldig lite og prøver samtidig å gjenskape de sterke fargekontrastene i mikrokosmos.

Selv om jeg bruker syntetiske fargestoffer, mener jeg at disse fargene finnes i naturen. Det er mange som tror at naturfarger kun er brune, liksom. Men det er bare å se et naturprogram for å innse at naturen er helt psykedelisk!

Foto: Martine Linge, Trøndelag Senter for Samtidskunst

Martine: Jeg jobber i mange materialer, og mest i tre. Jeg har et sterkt forhold til landskap, trær og stier, og er mye utendørs. Derfor har materialene en kobling til det. Noe jeg alltid har vært svært opptatt av er menneskets fysikk og kapasitet til å holde balansen, også i ulendt terreng. Alt det som skal til for at et menneske skal holde seg oppreist er faktisk helt utrolig. Det handler også om dobbeltheten i det at mennesker er veldig skjøre, og samtidig så sterke og solide. Vi tåler mye. Apropos balanse, så har jeg med et verk i utstillingen med tittelen Balansestykke, med form som en slags ryggrad. Jeg jobber ofte med tre. Men så kom jeg til et punkt hvor jeg synes at treverket ble for forførende,

og jeg har begynt å bruke farge. Spenningen, eller det uttrykket jeg var ute etter forsvant litt treverket. Det ble for vakkert.

Märit: Det där pratar ni bägge om. Varför får verken inte bli för vackra?

Martine: I blant kjennes det ut som at jeg nærmest har kvalt et verk. At jeg har lukket alle mulighetene som lå der, etter hvert som prosessen utviklet seg, og det ender opp med å bli for vakkert. De fleste materialer har jo en egen vilje, og det å imøtekomme det som skjer i en prosess, ikke overstyre det, er en viktig del av arbeidet.

Ellen Greig *Kveil* og Martine Linge *Bevegelser i ulendt terreng*

21. januar–13. februar 2022

Trøndelag Senter for Samtidskunst

